

37 מארץ ישראל, אף הוא אמר כן בשם רבי יוחנן, והוסיפה, וכה היו
 38 עשוין בערבי שפות בצפורי, שנוטנים חומרן לתוכם גיריסים צוננים,
 39 והם משתבחים על ידי החומרן, וקוראים אתם בשם שפתות,
 40 ואוכלים אותם בשבת. ונמצאו למדים שהגיריסים משתבחים על ידי
 41 החומרן, ולכן יש לאוטרם בשחתה.
 42 הגمرا מביאה שתי דעתות נتون טעם לפוגם בשפהם בא
 43 בעירוף דבר אחר: אמר ריש לkipsh, נזון טעם לפוגם שאמרו שאינו
 44 אסור את המאכל, לא המודובר באופן שיאמоро – שיכולו לומרן
 45 שלקירה זו חסירה מלאה או יתרה מלה, חסירה תבלין או יתרה
 46 בתבלין, ועל ידי כך פוגם האיסור את המאכל. שבאופן זה,
 47 שה מאכל והבלין קרואו לא היה האיסור פוגמה היה נזון טעם לשחתה.
 48 לא הותר נזון טעם לפוגם. אלא מה שהותר נזון טעם לפוגם הוא כל
 49 שאין חסירה או יתרה הקדרה בלולם, ואינה אבלה רק מפניהם נזון
 50 טעם זה שפוגמה ובולעיו הדיחה נאכלה.
 51 לשון אחרת והחולקת וסורתה שרש בא להקל באופן האמור,
 52 ואבא דאמרי – יש אמרו שאמר ריש לkipsh, נזון טעם לפוגם
 53 אין אומרים ותולמים את הפוגם בכך
 54 שאמרו שאינו אסור את המאכל, אין חסירה מלאה או יתרה מלה,
 55 שלקירה זו היא חסירה מלאה או יתרה מלה או תבלין או
 56 יותרה תבלין, וכן אינה נאכלה, ואילו דו בפה מליח ותבלין קרואו
 57 הפוגם, אין אומרים כן, אלא אומרים השטא מיהה לא פגמה –لالא
 58 עתה האיסור פוגם את התבשיל שבקדרה, ועל כן היא מותרת.
 59 הגمرا מביאה עוד מדברי האמוראים בשם רבי יוחנן בענין וזה של
 60 נזון טעם לפוגם: אמר רבי אחוי אמר רבי יוחנן, שני דיןיהם הם
 61 בתערובת אירור בהיתר, כאשר אי אפשר להפריד את האיסור
 62 המעורב, ויש לדון אם הכל נאסר.
 63 דין ראשן, כל שנטרע מהתערובת בהיתר טעמו ומפשונו, בגין חתיכה
 64 של איסור שנטרע בה בתבשיל של היתר, שוגן גוף האיסור קיים וגם
 65 טעמו קיים, אסור הכל באכילה, (לוקין) [וילקין] עליי אם אבל,
 66 והוא מה שנאמר בהלהה למשה מסיני, שעור אכילה של ביצת בבורי
 67 – בזמנם שלן אכילת פרט – חוץין כבר לחם, שאם יש בתערובת שיעור
 68 כוית של איסור בשיעור פרט מהتبשיל, שנמצא שכשהוא אוכל
 69 מהتبשיל והאיסור המעורב בו, אין שווה באכילת כזית איסור
 70 אלא כדי אכילת פרט, לוקה עלייה, אבל אם כמהות האיסור קטנה יותרה.
 71 שכשהוא אוכל מן התבשיל אי אפשר שייאלן מן האיסור כזית
 72 בשיעור זה, אינו לוקה על אכילתנו.

1 דברי הפל הפת אסורה שודאי נכנס בה ריח, שהפת חמה ומתקבלת
 2 ריח והחנית פתוחה וריחה נזונה, ואף רבי יהודה מודה בכך. בפת
 3 צוננות וחתיכות מנוגה – מכוסה וסתומה, דברי הפל הפת מוגרת,
 4 שלא נכנס בה ריח, לפי שהפת צוננת אינה קולת כל כך מן הריח
 5 והחנית סתומה ואין ריחנה נזוף כל כך, ואף רבי מאיר מודה בכך. לא
 6 נחלקו רבי מאיר רבי יהודה אלא בפת חמה וחתיכות מנוגה או בפת
 7 צוננות וחתיכות פתוחה, שיש באופנים אלו מעלה אחת בלבד, שהפת
 8 חמה או שהחנית פתוחה, ובזה נחלהו האם גם באופן זה נכנס בה
 9 הריח, שרבי מאיר סובר שנכנס ולכך אוסרה לזרום, ורבי יהודה סובר
 10 שאינו נכנס ולכך הוא מותירה לזרום. ורבי יוסי סובר לרבי יהודה בפת
 11 של חיטים, שאין הריח נכנס בה באופנים אלו, ואילו בפת של שעורים
 12 הוא סובר לרבי מאיר, שפת שעורים שואבת את הריח ונארשת.
 13 מסימית הגمرا לבאר מה יאמר אבי שלא יקשה על דבריו מדרבי
 14 רבי יהודה: והא דידי גמי – וגם מה שאסורתו בrichtach של בת תיאא,
 15 תעמי הוא משום שריח והפת חמה וחתיכות דלמי – לדמה
 16 שגד רבי יהודה מודה בה שהיא אסורה, ואני סובר שגם בת תיאא
 17 הוא מודה שאסורה הריחתא, ומה שאסורתה לדעת הכל אמרתי ולא
 18 נחלקו תנאים בדבר.
 19 שנינו במסנה: זה הפל בלב שבחנאותו בנותן טעם בו' אסורה, כל
 20 שאין בהנתאו בנותן טעם מותר, כגון חומץ שנפל על גבי גיריסין.
 21 הגمرا מביאה את פסק ההלכה בנותן טעם לפוגם: אמר רבי יהודה
 22 אמר שמואל, וכי הלכתא – כרך הילכתה, שנזון טעם לפוגם
 23 מותה, ובammer במשנה.
 24 הגמו מאברת את פרט הידין האמור במשנה שחומן של יין נסך
 25 שנפל על גבי גיריסין לא אסรม, לפי שהוא נזון טעם לפוגם: ואמר רבי
 26 יהודה אמר שמואל, לא שנזו שחומן של איסור שנפל על גבי
 27 גיריסים של היתר, לא אסרם, אלא שנפל החומרן לתוך גיריסין
 28 רותחין, שהוא פוגם ועל כן לא נאסרו, אבל אם נפל החומרן לתוך
 29 גיריסין צונני, שהם משתבחים על ידי החומרן, ונאסרו, חזור ותרתין
 30 – ובישלים על האשן ליריסים עם החומרן שביהם, ועתה הם נפוגמים
 31 משום החומרן המעורב בהם, נעשה בימי שחשיבות ולבסוף פוגם,
 32 ואסור. וכן כי אהא – כשבאו רבי מארץ ישראל אמר ר' רב בה
 33 בר בר חחה שאמר רבי יוחנן, לא שנזו שחומן של איסור שנפל על
 34 גיבי גיריסים של הדיר לא אסרם, אלא שנפל לתוך גיריסין רותחין,
 35 אבל נפל החומרן לתוך גיריסין צונני, חזור ותרתין, נעשה בימי
 36 שחשיבות ולבסוף פוגם ואסור. וכן כי אהא – כשבאו ר' דימי כי

агорות קודש

ב"ה, י"ד מ"ח, תשט"ז
 ברוקlein.

שלום וברכה!

...מ"ש אודות חזרת דאי'ח, הנה נתינת התורה הייתה על תנאי שחלק הכי גדול ממעsha האדם
 יעשה בבחירהו, וכמה שנאמר וברחות בחים, ולא ע"פ פקדות וגוזירות, אלא צריך הוא בבחור בזה מפני
 שזהו גזירותו של מה"מ הקב"ה. וה"ה בנווע לחזרת דאי'ח, שאין הסדר שמכאן יכתבו לאלו שמצויר
 במכתבו שהם יחזרו דאי'ח בתטי כנסיות, אלא שעלייהם באתעדלית לעשות אסיפה ולהזכיר (לזכות) את
 כאו"א מאלו בענין הכי נעלזה. והשי"ת יצלחים.

ברכה לפרנסה ולבשו"ט,

נوتן בו מעם לשַׁבָּת, אסור מأكل החיתר מכח האיסור שנתערכ ב, דבורי רבי מאיר. רבי שמעון אומר, אם האיסור נוטן במאכל טעם לשַׁבָּת, אסור החיתר, ואם הוא נוטן בו טעם לפנים, מותר. נמצא שרביה מאיר הוא הסובר שנוטן טעם לפוגם אסורה.

הגמרא מבארת את טעמו של רבי מאיר האוסר נוטן טעם לפוגם. מבררת הגמרא: מאי טעם – מהו טעם הרבי מאיר שאמור שם נוטן טעם לפוגם אסורה, גמר – למד זאת מגיעויל – ומפליטותיהם של כל עזבורי בocabים, שאשרה תורה להשתמש בכליהם כיון שנבלעו בדפנות הכלים ממאכלי האיסור שבישלו בהם, וטעם זה יכול להפליט לאחר מכן לחשיל היתר שיבושל בו. והרי גיעויל עזבורי בocabים, האם לאו נוטן טעם לפנים הוא, אלא מה שבלע בדפנות כליהם ממאכלי האיסור כבר נוגם טעמו, כאשר נוגם כל מacobל השווה לילה אחת, ופיתות אלו כאשר יבלעו ממאכלים אחרים יגמו אותן, ואף על פין אין אסיך אוthon רחמנא – והקב"ה, הכא גמ" – ומוכאן יש למד שסבירו איסור שבעיר בהיתר, לא שנא – אין חלק בין אם הוא נוטן בו טעם לשבה או טעם לפוגם, שבכל אופן שהוא הרי הוא אסור את המאכל.

הגמרא מבארת מה ישיב רבי שמעון על ראייה זו, ומה ענה רבי מאיר על תשובהו. שאלת הגמרא: ואיך – רבי שמעון הסובר שנוטן טעם לפוגם מותר, מה עינה על ראייה זו שמקורו שאשרה תורה גם טעם גומג. מבארת הגמרא: סובר הוא פרדר הונא בריה דרב חייא, דאמר ר' הונא בריה דרב חייא, לא אסיכה תורה ביגעלי עובדיocabים אלא קידריה בת יומא – שבו ביום בישל בה עבדocabים מאכל איסור, שאם ישראל חפץ לבשל בה באותו יום עליון להכשירה, דעתם האיסור שבדפנותיה עדין לא לפנים הוא, ואכן אחר שעבורו הלילה יהא מותר לבשל בקידריה וזה לא הבשורה. שאלת הגמרא: ואיך – רבי מאיר שלמד מגיעול עזבוריocabים שאשרה תורה גם נוטן טעם לפוגם, מה עינה לתשובתו של רבי שמעון שלא אסירה תורה אלא קידריה בת יומא. מבארת הגמרא: סובר הוא שלא אסירה תורה אלא קידריה בת יומא – גם כן אי אפשר דלא פונמה פורה – אי שקידריה בת יומא גמי – גם כן אי אפשר דלא פונמה פורה – אי אפשר שלא תפוגם מעת בתבשיל שתיבשל בה אחר כך על ידי שתפלוות את טעם התבשיל שהתחבש בה קודם, וממנה שאשרה תורה טעם הבולע בקידריה יש למד שנווטן טעם לפוגם אסורה.

הגמרא מבארת את טעמו של רבי שמעון המתיר נוטן טעם לפוגם. מבררת הגמרא: רבי שמעון שאמור שנוטן טעם לפוגם מותר, מאי טעם – מהו טעמו דתניא בברייתא, נאמר בפסקו (וברטים די כא) לא תאבלו כל נבלחה לפני אשר בשעריך תתנעה ואכללה או מכר לך, ויש לדרש מהפסקוק של נגילה רראואה לאכילה לנו, קריה נבללה, ואסורה באכילה,

дин שני, כל שתערכ מן האיסור בהיתר רק טעםו ולא מפשוש, בגין שנשרף חלב לקידריה שלבשר, או שנפל הלב כשהוא נימוח לחיקת הבשיל, שנבלעו החלב והחלב במאכל ואין מושותם קיימות. אלא שם גנותים בו טעם, אסור לאכול את כל התערובת, ואולם אין לוין עליון, אפילו אוכל קצת מהאיסור בתוך כדי אכילת פרס. ואם ריבבה – והוסיקו האיסור והיתר טעם לפנים, שפוגם של איסור אם פוגם את התבשיל.

הגמרא מבררת את סיום דברי רבי יוחנן אודות נוטן טעם לפוגם. שאלת הגמרא: ויליא – היה לו לרבי יוחנן לומר אם נטן טעם לפנים מותר, ולמה נלט את הלשון יאמר 'אם נטן טעם המגונה': הוא קמישם לע – דין זה משמעו רבי יוחנן, רמותר המאכל דרבנן, אף על גב דאייבא מילוי אהרננייא דפונמה בקידריה – אף שיש בו דברים אחרים, בגין מליח ותבלין יתרים או חרסים, הגורמים גם כן לפוגמו, שכן מליח ותבלין יתירים לא נאסר, והוא בפיגמיה, זה שפה שקהלתא בילישא בתרא – ההלכה היא בלשון האחרון דריש לקיש, שאיסור שפוגם את המאכל, אפילו בצירוף מה שהיה הקידריה יתרה או חסירה מליח ותבלין, לא אסרו.

הגמוא מבורתת מי הטעונים שנוטן טעם לפוגם מותר: אמר רב ברא, מרבני פולם – כל האמוראים שהוברו מתחילה הסוגיא, רב יהודה, שאמור בשם שמואל שההכלה היא שנוטן טעם לפוגם מותר ושוחומין שנפל על גטיסים רותחים לא אסרים, ורבה בר בר חנה ורב דימי שאמרבו בשם רב יוחנן את הדין שוחומין שנפל על גטיסים רותחים לא אסרים, וריש לקיש שדין באופן שפוגם האיסור הוא מפני חסרין או יתרון מליח ותבלין שבמאכל הקיימא, ורבי אחיו שאמר בשם רב יוחנן שם ריבבה טעם לפוגם מותר, שהרי נוטן טעם לפוגם שאמ"ר לפנים מותר, וזהו בדורותם מדבריהם.

אמר ליה אבינו, בשלמא – אכן מה שלמדת מבולחו – מכל אלו, רב יהודה ורבה בר בר חנה ורב דימי ורבי אחיו, לטעי – בכך הדבר שכך דעתם, אלא מה שאמור אודות דבריו דריש ליקש, אין להוכיח מותם שדרערו שנוטן טעם לפוגם מותר, שהרי נוטן טעם לפוגם שאמ"ר קאמ"ר – נקט בלשונו, ויתכן שליה לא סבירות לה – הוא אינו סובר כן כלל.

הגמרא מביאה מחלוקת תנאים בדבר. שואלת הגמרא: ממה שהוחער רב כהנא למונת את הטוביים שנוטן טעם לפוגם מותר, מבעל – יש למד מרך דאייבא למאן דאמר – שיש הטובי שנוטן טעם לפנים אסורה, האם כן הדבר. משיבת הגמרא: אין – אכן – והגביא – וכן שנינו בברייתא, שאם התערב איסור מבאכל של הדירה ונשען על פסוק איסור נוטן במאכל טעם לפנים, ואחד – ובין – שהוא

המשך ביאור למס' עבודה זרה ליום חמישי עם'

– העכבר העולה על שולחן מלכים הוא בדרברא – בעכבר השדה, ה' – העכבר המאוס שבעסקה הטעיה, הוא ברכמ"א – בעכבר העיר.
 רבא חולק על דברי רב שתה בדעת רב: אמר רב בא, תליה נוטן טעם לפנים מותר, ואיפלו בשרצים ואין אומרם שנתוחדש בהם שוגם נוטן טעם לפוגם אסורה, ושלא כדברי רב שתה, ובינידון של עכברא בשירא – העכבר שנפל בשירה, שאסרו רב לשבה, לא דענא פאי טעם דרב – אני יודע מהו טעמו של רב, שודאי אינו משום שנוטן

טעם לפוגם בשרצים אסורה, שאין דין שרצים שוגם משאר איסורים, אלא טעמו אחר ומוספק אני בו, אי משום דקבר נוטן טעם לפנים אסורה, ואם אכן והוא ביאור דבריו אי לית תליה נוטן החלה כמותה, וש להתריר את השבר, אי משום דקבר שאסמנם בכל מקום ווגם בשרצים נוטן טעם לפנים מותר ואולם עכברא בשירא אשבחוחי משפח את השבר ואינו פוגמו, ועל כן אין להתריר את השבר. הגמרא מביאה ספק בענין זה: איבעיא להו – נסתפקו בני הדיסביה,